

ANNA HOFFMANN

Een toneelspel in één bedrijf

door

CEES BAVIUS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ANNA HOFFMANN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CEES BAVIUS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2022/0220/049
ISBN 9789038516691

Copyright: © 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren - stemmen)

GERT HOFFMANN, schepen van de stad; broer van Josine Hoffman
ZUSTER

JOSINE, lid van het Vlaams Parlement; zus van Gert Hoffmann

RUDOLFF PESICK, rechercheur Dienst Landelijke Recherche

JUDITH KREISEL, eigenaresse van het Ziekenhuis; partijvoorzitter SALP

CHARLOTTE BREEVELD

Radiostemmen:

Christa, VRT presentator

Kas, parlementair verslaggever

DECOR

Een ziekenhuiskamer met een leeg bed, medische apparatuur, een ingebouwde radio (die soms aan gaan als het licht uit gaat) en een nachtkastje. Aan de muur hangt een grote verkiezingsposter van Josine Hoffmann, met een mooie, warme, kwetsbare (glim)lach en de tekst: 'Safety First, de juiste zorg en efficiënt beleid'. Ook aan de muur een bord met een mobiele telefoon met een rood kruis. In de hoek staan twee loopkrukken, in de kamer en een rolstoel

(Gert en de zuster komen op. Gert loopt naar het lege bed.)

GERT: Ik eis een verklaring.

ZUSTER: Die is er niet.

GERT: Waar is mijn moeder? *(Opent het deurtje van het nachtkastje.)*

ZUSTER: Dáár in ieder geval niet.

(De telefoon van Gert gaat.)

GERT: Ha Josine. Ja, ik ben er. Maar ze is er niet. Hoe moet ik dat nou weten? Ze is weg. Josine, dat weet ik toch niet! Het schijnt dat ze vannacht is gevallen. In haar huis, ja. Waar anders? Josine, misschien kun je voor één keer eens luisteren: mama is gevallen en is met een ambulance naar hier gebracht. Ze hebben een gebroken heup geconstateerd en ze is op bed gelegd, hier in deze kamer, waar ik nu ben. Ik heb geen idee waarom mama naar dit ziekenhuis is gebracht. Nee, ik ben niet gebeld vannacht. Jij? Josine, dat wéét ik toch niet. Misschien een bezuiniging op de mobile telefoons van het ambulancepersoneel?

1 *(Het licht knippert, gaat aan en uit.)*

Wacht even. *(tegen de zuster.)* Wat is dit?

ZUSTER: Problemen met de stroomvoorziening.

(Het licht is even uit. De zuster gaat in het donker weg.)

GERT: Het is hier heel gezellig, feestverlichting. Waar ben jij? Dat is mooi, kom naar hier, kamer C13 op de 11^e etage. Ik weet dat je geen tijd hebt. Niemand heeft tijd. Ik ook niet.

(Gert verbreekt de verbinding. Zoekt de zuster. Moppert in zichzelf. Kijkt onder het matras, onder het bed. Hij pakt zijn telefoon. Hij kijkt argwanend om zich heen. Gaat in een hoek van de kamer staan en belt.)

Met Gert Hoffman. Ik ben in het ziekenhuis. Jullie moeten wachten tot ik het geregeld heb. Wachten tot

(Gert stopt zijn telefoon snel weg als Josine binnenkomt. Zij loopt naar het lege bed.)

JOSINE: Mama is er niet.

GERT: Vertel eens iets nieuws.

JOSINE: Waarom dit ziekenhuis?

GERT: Geen idee.

JOSINE: Gert, wáár is mama!

GERT: Geen idee.

(Josine kijkt in het nachtkastje.)

Dáár is ze in ieder geval niet.

(Josine wil boos reageren als ze haar verkiezingsposter ziet.)

JOSINE: Het zal toch niet waar zijn. Waarom hangt dat in godsnaam hier? Ik heb nog zo gezegd, neem die andere foto, die is veel krachtiger. Maar nee hoor.

(De telefoon van Josine gaat.)

(in haar telefoon) Wouter? Met Josine hier.

GERT: Josine...

JOSINE: Jacques? Wat heeft Jacques nu weer? Ik krijg wat van die man. Niet doen, slecht idee.

GERT: Josine, misschien kunnen we onze aandacht richten op onze mama die zoek is?

JOSINE: *(in de telefoon)* Nee, ik kom net uit Brussel.

GERT: Je weet wel: jouw mama, mijn mama, onze geliefde mama van 93 jaar?

JOSINE: Ik ben in het ziekenhuis.

GERT: Onze mama die vannacht met een gebroken heup hier in deze kamer, hier in dit bed heeft gelegen?

JOSINE: Neehee Wouter, ik mankeer niets.

GERT: Onze lieve mama, waarvan niemand weet waar ze nu is?

JOSINE: Mijn moeder is hier, tenminste mijn moeder was hier, dat zeggen ze, maar ze is nu niet hier, en waar ze wel is, dat... eh... Laat maar. Dat is goed, ik kom zo snel mogelijk naar jullie toe. Wat? De Afspraak? Dat is gelukt? Vanavond al? Maar is geweldig, Wouter, wat een heerlijke opsteker.

(Josine verbreekt de verbinding. De zuster is binnengekomen. Josine ziet haar.)

Ik ben mevrouw Hoffmann, de dochter van degene die hier in bed zou moeten liggen.

ZUSTER: Uw moeder is hier vannacht binnen gebracht en vanmorgen was ze weg.

JOSINE: En niemand weet waar ze is?

ZUSTER: We zijn al vanaf 6 uur vanmorgen aan het zoeken.

JOSINE: Is er dan niemand bij haar gebleven vannacht?

ZUSTER: Nee.

JOSINE: Dus mijn moeder van 93 komt hier met een gebroken heup binnen en jullie laten haar alleen?

ZUSTER: Het gebeurde vannacht.

JOSINE: Nou en?

ZUSTER: *(mompelt)* Alles is precies volgens de voorgeschreven regels gegaan.

GERT: 's Nachts is er minder personeel, Josine, dat zou jij toch moeten weten.

JOSINE: Wat ik weet is, dat ze niet naar dit ziekenhuis had moeten.

GERT: Het staat heel goed aangeschreven...

(Josine kijkt Gert zo boos aan, dat deze zijn zin niet afmaakt.)

ZUSTER: Ik zou u willen vragen naar de receptie te gaan. Wij willen deze kamer graag weer in gebruik nemen.

JOSINE: Wij doen helemaal niets. Wij blijven hier. In deze kamer. Tot onze moeder is teruggevonden.

(Josine gaat demonstratief op een stoel zitten. Zij ziet niet dat ze onder haar poster zit.)

ZUSTER: Alle kamers zijn bezet. Dus als u zo vriendelijk wilt zijn...

JOSINE: Ik wil helemaal niet vriendelijk zijn. Ik ben niet vriendelijk. Ik wil weten wat er met mijn moeder gebeurd is.

ZUSTER: Ik kan de hoofdzuster vragen...

JOSINE: Ik wil de directeur spreken. De directeur!

(De zuster loopt naar de deur. Kijkt naar de poster, dan naar Josine.)

ZUSTER: U lijkt niet op uw foto, mevrouw Hoffmann.

(De zuster gaat weg.)

JOSINE: Ik zei het toch?

GERT: Wat hebben ze jou beneden bij de receptie verteld?

JOSINE: Niets, helemaal niets. Want ze weten niets, zeggen ze. Waarom hebben ze haar in hemelsnaam hier gebracht?

GERT: Het is één van de beste ziekenhuizen van de stad.

JOSINE: Nou, dan hoop ik maar dat ik nooit in één van die andere kom te liggen.

(De telefoon van Josine gaat.)

Wouter? Nee, ik ben nog hier. In dat ziekenhuis. Ja, ik was hier liever ook niet. Mijn moeder is zoek. Zoek, ja. Gewoon zoek. Verdwenen. Dan kan wel, Wouter, in dit ziekenhuis kan dat wel.

(Het licht valt uit.)

Shit, alle lichten zijn uit. Ik zie niets meer. Dat kan wel, Wouter, in dit ziekenhuis kan dat wel. Ja hoor, het staat érg goed bekend, maar nu even niet.

(Het licht gaat weer aan. De zuster komt op.)

ZUSTER: De directeur vraagt of u naar zijn kamer wilt komen.

GERT: Dat is fijn. Kom Josine, we gaan.

JOSINE: Helemaal niet. Wij blijven hier. Ik weet precies hoe dat werkt. Zeg maar tegen jouw directeur dat hij hier moet komen. *(in haar telefoon)* Ik heb je gehoord, Wouter. Ik kom zo snel mogelijk. *(ze verbreekt de verbinding)* Zeiksnor. *(tot de zuster.)* Waar wacht jij nog op?

ZUSTER: *(kijkt naar de poster.)* Totaal niet. In de verste verte niet.

(De zuster gaat weg. Josine kijkt weer naar haar poster en schudt haar hoofd.)

JOSINE: Koffie. Cafeïne! Héél veel cafeïne. Jij ook? *(Zonder het antwoord af te wachten loopt ze weg.)*

(De telefoon van Josine gaat. We horen haar praten als ze wegloopt.)

Wouter? Zeg het maar. Dat heb je al verteld, De Afspraak. Vanavond, ja. Jacques? WAT heeft Jacques bedacht? Is hij nou helemaal!

(Gert kijkt haar na, loopt naar de poster, kijkt en schudt zijn hoofd.)

GERT: *(mompelt)* Totaal niet. In de verste verte niet. *(Kijkt rond, aarzelt of hij op de stoel zal gaan zitten, kijkt naar het bed, gaat dan op het bed liggen. Pakt zijn telefoon en belt.)* Nog een keer met mij, Gert Hoffmann. Denk er om, niemand mag het nog weten. Duidelijk? Niemand. Helemaal niemand. Ik wil het eerst zelf aan mijn...

(Rudolff komt op, een sigarettenpeukje tussen zijn lippen.)

RUDOLFF: U bent de patiënt neem ik aan.

GERT: *(fluisterend in de telefoon)* Luister, het mag nog niet naar buiten! *(Stapt snel uit het bed.)* Heel grappig. Ik ben Gert Hoffmann, de zoon van de vrouw die hier vannacht zoek is geraakt. En u bent?

(Josine komt op.)

JOSINE: Geen koffie. De koffieautomaat is kapot. Is er iets in dit ziekenhuis dat wel werkt?

RUDOLFF: De koffieautomaat in de centrale hal beneden.

JOSINE: Aha, meneer de directeur, vertelt u mij eens waar mijn moeder is.

RUDOLFF: Ik moet u teleurstellen, mevrouw Hoffmann, ik ben niet die u denkt dat ik ben.

JOSINE: Niet? Mama raakt zoek in deze puinhoop dat ze een ziekenhuis noemen en...

(Rudolff wil zijn sigarettenpeuk aansteken.)

Meneer, wilt u hier niet roken. Dit is een ziekenhuis.

RUDOLFF: Net noemde u het nog een puinhoop.

JOSINE: Ik weet niet wie u bent en waar u zich mee bemoeit, maar hoopel alsjeblieft op.

(De telefoon van Josine gaat.)

RUDOLFF: Misschien moet ik mij even voorstellen... *(pakt zijn legitimatie)*

JOSINE: *(in de telefoon)* Wouter?

RUDOLFF: Rudolff Pesick.

JOSINE: *(in de telefoon)* Zeg het maar.

RUDOLFF: Dienst Landelijke Recherche.

JOSINE: WAT! *(Kijkt verbaasd naar de rechercheur.)* U bent wat?

RUDOLFF: Rechercheur Dienst Landelijke recherche.

JOSINE: Wouter, ik bel je straks.

GERT: Wat heeft de Dienst Landelijke Recherche met de verdwijning van onze moeder te maken?

RUDOLFF: U bent broer en zus?

JOSINE: Ja, ik ben Josine Hoffmann, met twee eFFen en twee eNNen. En dat daar is mijn broer, Gert Hoffmann, ook met twee eFFen en twee eNNen!

RUDOLFF: Uw moeder is in Duitsland geboren?

GERT: Nou ja, wat...

JOSINE: Dat gaat u helemaal niets aan!

RUDOLFF: Toch wel, mevrouw Hoffmann.

(Het licht valt even uit en gaat dan weer aan. Als het licht weer aan gaat, zit Rudolff op het bed en staat de zuster in de kamer.)

JOSINE: En? Heb jij de directeur gesproken?

RUDOLFF: *(vanuit het bed tot de zuster)* Jij bent de nachtzuster?

ZUSTER: Ja.

RUDOLFF: Jij hebt mevrouw Hoffmann in deze kamer gebracht?

ZUSTER: Ja, om 02.30 uur.

RUDOLFF: Sliep mevrouw Hoffmann toen?

ZUSTER: Ja, ze heeft morfine gekregen tegen de pijn.

RUDOLFF: Is het mogelijk dat mevrouw Hoffmann zelfstandig uit dit bed is gekomen?

ZUSTER: Ondenikbaar, dat is absoluut onmogelijk.

RUDOLFF: Hoe laat ontdekte jij dat mevrouw Hoffmann verdwenen was?

ZUSTER: Om 06.00 uur, tijdens mijn laatste ronde.

RUDOLFF: Dank je wel. Ik vrees dat je hier moet blijven tot we weten wat er met mevrouw Hoffmann is gebeurd.

ZUSTER: Ik begrijp het.

RUDOLFF: Kun jij zorgen dat wij koffie krijgen? Deze mevrouw Hoffmann hier, schijnt daar erg veel behoefte aan te hebben, aan koffie.

(Als de zuster weg wil gaan.)

(Tegen de zuster) Hoe komt die poster hier?

JOSINE: Ja, waarom hangt dat rot ding hier?

ZUSTER: Die heb ik opgehangen.

RUDOLFF: Waarom?

ZUSTER: Omdat ik hoopte, dat als mevrouw Hoffmann wakker zou worden, zij zich op haar gemak zou voelen, als zij haar dochter zou zien.

RUDOLFF: Hoe weet jij dat zij haar dochter is?

(De zuster draait ongemakkelijk en geeft geen antwoord. Het licht valt uit, het knippert even gaat dan weer aan. Als het licht aangaat is de zuster verdwenen.)

JOSINE: Gert, is het jouw idee dat mama hier zou worden opgenomen?

GERT: Nee Josine, echt niet. Wij hebben samen het A.Z.H. geregeld als er iets met haar zou gebeuren.

JOSINE: Waarom is ze dan hier?

RUDOLFF: Ik wil niet vervelend doen, maar 'hier' is ze niet.

JOSINE: Wat was jouw naam ook weer?

RUDOLFF: Rudolff Pesick.

(Josine pakt haar telefoon en belt.)

Wouter. Luister. Zoek uit: Rudolff Pesick. Geen vragen nu, gewoon doen. Rudoff Pesick, ja.

RUDOLFF: Met twee eFFen en CK.

JOSINE: Tweemaal een F en Pesick met CK. Dienst Landelijke Recherche. Ik wil het gelijk weten. Jij blijft aan de lijn. Duidelijk?

RUDOLFF: Wanneer hebben jullie Anna Hoffmann, jullie moeder, voor de laatste keer gezien?

JOSINE: Dat weet ik niet precies. Ik heb het erg druk, een overvolle agenda, als jij het precies weten wilt.

GERT: Te lang geleden, dat is het eerlijke antwoord.

JOSINE: *(mompelt)* Mijn integere broertje.

(De telefoon van Gert gaat. Hij kijkt wie er belt. Schichtig. Gaat in een hoek van de kamer staan.)

GERT: *(fluisterend)* Ik heb gezegd dat ik contact op neem! Uitgelekt? Het is niet wáár! *(hard)* Het moest geheim blijven, tot ik...

(Gert realiseert zich dat hij te hard praat, kijkt naar Josine en Rudolff, die nieuwsgierig luisteren. Hij stopt snel zijn telefoon in zijn broekzak.)

RUDOLFF: Interessante conversatie.

JOSINE: Ik luister, Wouter. Laat maar horen. Ja... ja...oké... Je hebt een foto gestuurd? Wacht even. *(Ze zoekt de foto op haar telefoon en vergelijkt deze met Rudolf.)*

Hij is het. Kan niet missen. Diezelfde grijns. Dat kan wel, Wouter, in dit ziekenhuis kan dat wel. Dat weet ik toch niet, waarom een rechercheur van de Landelijke Recherche hier als een soort van mislukte Columbo... Wacht eens, heeft Jacques dit bekokstoofd? Of één van de... Gert, heeft dat achterlijke linkse splinterpartijtje van jou dit bedacht? Moest dat geheim blijven?

GERT: Doe niet zo raar. Denk je nou werkelijk? Belachelijk! Doe eens normaal, zeg!

JOSINE: En jij, Sherlock, waarom is het zo raar dat de nachtzuster mij herkent?

RUDOLFF: Het gaat niet om u, mevrouw Hoffmann, maar om uw moeder.

GERT: Sodeju, dat is confronterend, het draait niet om jou.

RUDOLFF: Jullie hebben jullie moeder heel goed buiten alle publiciteit kunnen houden. Dat is knap, maar het roept ook vragen op.

JOSINE: En met welk recht stel jij die vragen?

RUDOLFF: Het recht van de politiemans in functie, mevrouw Hoffmann.

(De telefoon van Josine gaat. Als ze wil antwoorden, komt Judith Kreisel binnen.)

JUDITH: Misschien wilt u uw telefoon uitdoen, mevrouw Hoffmann.

JOSINE: Het lijkt hier wel de zoete inval. Iedereen loopt in en uit en degene die er moet zijn, die is er niet.

(Judith wijst op het bord met het kruis over een gsm.)

JUDITH: In dit hospitaal zijn mobiele telefoons verboden.

JOSINE: Ik wil jou niet spreken, ik wil de directeur spreken.

JUDITH: U maakt uw reputatie weer eens meer dan waar, mevrouw Hoffmann, onbeleefd en niet aardig.

JOSINE: Ik ben niet de politiek ingegaan om aardig gevonden te worden.

JUDITH: De vraag is nu of u buiten de politiek aardig bent.

RUDOLFF: Die vraag is al beantwoord, lijkt mij.

JUDITH: *(Ziet de poster. Tegen zichzelf.)* Waarom hangt deze poster hier?

JOSINE: Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten

RUDOLFF: Tjonge jonge, hoog bezoek... mevrouw JudithKreisel, de mooie eigenaresse van dit prachtige hospitaal, dat...

JOSINE: Stop maar, wij kennen elkaar, dat is algemeen bekend. Dat zijn oude koeien uit een oude sloot.

RUDOLFF: Oude koeien verdrinken niet, mevrouw Hoffmann, die blijven springlevend. En komen altijd weer tevoorschijn.

JOSINE: Ken jij hem?

JUDITH: Sinds vanmorgen. U heeft hem ook laten checken, neem ik aan?

(Josine knikt. Ze kijken elkaar aan. Er valt een pijnlijke stilte.)

Sans rancune, mevrouw Hoffmann. U heeft gestreden en...

JOSINE: ...en jij hebt gewonnen. Voorlopig tenminste, jij bent nog niet van mij af.

JUDITH: Ik zie het vol spanning tegemoet.

JOSINE: Jij denkt toch niet dat ik accepteer dat jij een ziekenhuis gebruikt als een sociale instelling voor iedereen die maar binnen komt wandelen, met of zonder papieren.

JUDITH: Ten eerste is het geen ziekenhuis, maar een hospitaal. En ten tweede is het een privé-hospitaal, namelijk mijn hospitaal.

JOSINE: En ten derde gebruik jij overheidsgeld.

JUDITH: Ja, die discussie heb jij verloren.

JOSINE: Ik begrijp niet waarom.

JUDITH: Mededogen is niet om te begrijpen, mededogen heb je.

JOSINE: Waarom die coulante houding, gezien uw familiedrama.

JUDITH: Wat weet u nou over mij? Over mijn familie? Vertelt u alles aan de journalisten? Uw moeder bijvoorbeeld, ik wist niet eens dat uw moeder nog leefde.

GERT: Ja, laten we het daar eens over hebben, waar is mijn moeder?

JUDITH: Het is vreselijk om te moeten zeggen, maar ik heb werkelijk geen idee.

JOSINE: Iemand kan toch niet zomaar verdwijnen? Ik heb een televisie-interview vanavond. Ik heb hier geen tijd voor.

(De zuster komt binnen met een blad vol kopjes en een koffiekkan. Ze zet het blad op het nachtkastje. Rudolff springt energiek van het bed en gaat koffie inschenken.)

RUDOLFF: Hoera, koffie. Relax, mevrouw Hoffmann, neem een kop koffie. Sterke koffie, daar houd ik van, u ook?

(Gert loopt ook naar de koffie, de zuster wil voor hem inschenken, maar wordt tegengehouden door Rudolff. Gert loopt gefrustreerd richting deur.)

JUDITH: Ik heb jou toch gesommeerd om naar huis te gaan? Jij hoort in bed te liggen en te slapen.

RUDOLFF: Ik heb haar gevraagd te blijven.

JUDITH: Waarom? Ze moet rusten. Zij heeft deze week nachtdienst.

RUDOLFF: Daarom juist. *(tegen de zuster)* Wat had mevrouw Hoffmann bij zich?

ZUSTER: Niets, alleen een handtasje met wat persoonlijke spullen.

RUDOLFF: Zoals...?

ZUSTER: Haar paspoort en zorgpas. De tas heb ik in het nachtkastje gelegd.

RUDOLFF: En?

ZUSTER: Verdwenen, net zoals mevrouw Hoffmann.

JOSINE: *(tot Judith)* Lekker ziekenhuis heb jij. Alles verdwijnt hier.

RUDOLFF: Maar de koffie is heerlijk. Eerlijk is eerlijk.

JOSINE: Hoe laat is het? Zo laat al? Ik moet weg. Shit. Dit geloof je toch niet. *(pakt haar gsm.)*

JUDITH: Wilt u hier uw mobile niet gebruiken, mevrouw Hoffmann.

JOSINE: Ik moet dringend...

JUDITH: Alleen in de centrale hal bij de ingang is het gebruik van gsm-toestellen toegestaan.

RUDOLFF: Maar de koffie daar is niet zo lekker als hier.

JOSINE: Je begrijpt toch wel dat dit prioriteit heeft? Dit is niet zomaar een telefoontje. Ik ben toch niet zomaar iemand!

JUDITH: Regels zijn regels, dat is toch uw mantra? Als je je niet aan de regels houdt, dan hoopel je maar op, dan ga je maar terug naar je eigen land. Ook zo'n mooie uitspraak.

JOSINE: Ik moet nu...

JUDITH: *(met gezag)* Beneden in de centrale hal.

JOSINE: Wil jij mij verbieden te bellen?

JUDITH: Mevrouw Hoffmann, als u uw telefoon hier gebruikt, laat ik u buiten zetten door de security.

(Josine aarzelt en haalt dan bakzeil.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze